

Sygn. akt XVII AmE 125/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) S.A. z siedzibą w K.

od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 sierpnia 2012 r. nr (...) (...) (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że obniża nałożoną na (...) S.A. z siedzibą w K. karę pieniężną do kwoty 1500 zł (tysiąc pięćset złotych);
2. w pozostałej części oddala odwołanie;
3. Zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. z siedzibą w K. kwotę 437 zł (czteryście trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmE 125/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 sierpnia 2012 r., nr (...) (...) / (...), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 32, art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 3 i 6 ustawy Prawo energetyczne w związku z art. 104 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wymierzył przedsiębiorcy – spółce (...) S.A. z siedzibą w K. karę pieniężną w wysokości 30 000 złotych w związku z niewypełnieniem przez tego przedsiębiorcę obowiązków, o których mowa w art. 49a ust. 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył powód – (...) S.A. z siedzibą w K..

Powód zaskarżonej decyzji zarzucił:

naruszenie przepisów prawa materialnego i procedury administracyjnej, a w szczególności:

1. naruszenie art. 19 („Artykuł 19”) ustawy z dnia 8 stycznia 2010 roku o zmianie ustawy Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw („Ustawa zmieniająca”) w związku z art. 49a ust. 1 i 2 Prawa energetycznego

poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że energią sprzedaną do dnia wejścia w życie Ustawy zmieniającej jest wyłącznie energia elektryczna, która została przed tą datą wytworzona, wydana i odebrana - co doprowadziło Prezesa URE do błędnego wniosku, jakoby energia elektryczna sprzedana przez Powoda na podstawie Umowy Sprzedaży oraz Porozumienia Transakcyjnego (jak zdefiniowano w pkt. 2.9 - 2.10 poniżej) stanowiła „energią niesprzedaną”, o której mowa w Artykule 19 i w związku z tym podlegała w 2010 roku Obowiązkowi publicznej sprzedaży,

podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że energią sprzedaną przed dniem wejścia w życie Ustawy zmieniającej w rozumieniu Artykułu 19 jest cała energia objęta ważną umową sprzedaż¹ zawartą przed tym dniem, nawet jeśli tej energii nie wytworzono, nie wydano czy też nie odebrano przed tą datą(v/We część II punkt 2. 1 strony 14-20 poniżej);

2. naruszenie przepisu art. 49a ust. 5 pkt 5 w związku z art. 49a ust. 1 i 2 Prawa energetycznego poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że zwolnieniu z Obowiązku publicznej sprzedaży podlega jedynie energia elektryczna sprzedana operatorowi systemu elektroenergetycznego na potrzeby pokrycia strat sieciowych i handlowych przez tego operatora, ograniczeń pracy sieci przesyłowej zarządzanej przez operatora oraz sprzedaż na rynku bilansującym do operatora na bilansowanie systemu i ograniczeń systemowych - co doprowadziło Prezesa URE do błędnego wniosku, jakoby przedmiotowemu wyłączeniu nie podlegała energia elektryczna sprzedana do operatorów systemów elektroenergetycznych jako energia bilansująca nieplanowana dostarczona przez wytwórcę na rynek bilansujący, wynikająca z niezbilansowania handlowego wytwórcy np, jako skutek okoliczności wskazanych w części II pkt. 2.2.2 poniżej, podczas gdy prawidłowa wykładnia tego przepisu prowadzi do wniosku, że zwolnieniu z Obowiązku publicznej sprzedaży podlega każda energia elektryczna sprzedana przez wytwórcę operatorowi systemu elektroenergetycznego w zakresie, w jakim jest niezbędna do wykonywania przez danego operatora jego zadań wynikających z Prawa energetycznego (vide część II punkt 2.2 strony 20-22 poniżej);

3. naruszenie art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego w związku z art. 6 ust. 1, art. 22 ust. 1, art. 30 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 31 ust. 1 w związku z art. 33 ust. 1 Ustawy KDT (jak zdefiniowano w części I pkt 1.2 uzasadnienia niniejszego odwołania poniżej) w związku z Załącznikiem nr 7 do tej ustawy poprzez ich błędną wykładnię polegającą na niezgodnym z celem art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego przyjęciu, że Obowiązek publicznej sprzedaży energii elektrycznej dotyczy całej energii elektrycznej wytworzonej przez wytwórców mających prawo do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych na podstawie Ustawy KDT nieobjętej obowiązkiem, o którym mowa w art. 49a ust. 1 Prawa energetycznego, niezależnie od tego, czy energia ta została wytworzona w jednostkach wytwórczych objętych Ustawą KDT, czy też w jednostkach wytwórczych, które nie są objęte regulacją Ustawy KDT- co skutkowało przyjęciem przez Prezesa URE, że energia elektryczna wytworzona przez Powoda w 2010 roku w jednostce wytwórczej (...) L. (jak zdefiniowano w pkt. 2.13 poniżej), która nie jest objęta Ustawą KDT, podlegała Obowiązkowi publicznej sprzedaży, o którym mowa w art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego, a w konsekwencji niewłaściwym zastosowaniem przez Pozwanego tego przepisu do energii elektrycznej wytworzonej w tej jednostce wytwórczej, podczas gdy prawidłowa wykładnia art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego prowadzi do wniosku, że energia elektryczna wytworzona w jednostkach wytwórczych, które nie są objęte Ustawą KDT nie podlega Obowiązkowi, o którym mowa w art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego, a tym samym, że energia wytworzona przez Spółkę w (...)L., jako wytworzona w jednostce wytwórczej, która nie jest objęta Ustawą KDT, nie podlega Obowiązkowi, o który^(m) mowa w art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego (vide część II punkt 2.3, strony 22-24 poniżej);

4. wynikające z naruszeń wskazanych w punktach (i) - (iii) powyżej, naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 32 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1 Prawa energetycznego poprzez ich zastosowanie i wymierzenie (...) S.A. Kary pieniężnej, podczas gdy prawidłowa wykładnia Artykułu 19 oraz art. 49a ust. 5 pkt. 5 Prawa energetycznego prowadzi do uznania, że (...) S.A. wykonała w 2010 roku Obowiązek publicznej sprzedaży w zakresie całego wolumenu energii objętego tym

Obowiązkiem, w związku z czym nie sposób uznać, jakoby zachodziła podstawa do zastosowania względem Powoda art. 56 ust. 1 pkt 32 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1 Prawa energetycznego i nałożenia Kary pieniężnej (vide część II punkt 2.4 strony 24-25 poniżej);

5. wynikające z naruszeń wskazanych w punktach (i) - (iii) powyżej, naruszenie art. 105 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego („k.p.a.”) poprzez jego niezastosowanie i niewydanie decyzji o umorzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia (...) S.A. Kary pieniężnej w całości (a w jej miejsce wydanie decyzji wymierzającej Powodowi Karę pieniężną na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 32 Prawa energetycznego - vide zarzut wskazany w punkcie (iv) powyżej), gdy zachodziła podstawa do umorzenia postępowania administracyjnego w całości na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. jako bezprzedmiotowego, gdyż nie sposób uznać, jakoby (...) S.A. nie wypełniła w 2010 roku Obowiązku publicznej sprzedaży (vide część II punkt 2.4 strony 24-25 poniżej);

6. na wypadek nieuwzględnienia zarzutów wskazanych w punktach (i)-(v) powyżej, z ostrożności procesowej zarzucam także naruszenie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego poprzez jego niezastosowanie i wymierzenie Spółce Kary pieniężnej, podczas gdy zachodziły przesłanki do odstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia Kary pieniężnej w postaci znikomej szkodliwości czynu oraz zaprzestania naruszania prawa (vide część II punkt 2.5 strony 25-28 poniżej).

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez stwierdzenie, że powód nie naruszył w 2010 roku obowiązku publicznej sprzedaży lub, w dalszej kolejności, poprzez odstąpienie od wymierzenia kary, albo ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. z siedzibą w K. jest przedsiębiorcą energetyki zawodowej prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie skojarzonego wytwarzania ciepła i energii elektrycznej działającym na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. nr 89, poz. 625 ze zm.).

W skład spółki (...) S.A. z siedzibą w K. wchodzi: Elektrownia (...) (moc zainstalowana 1 345 MW), Elektrownia (...) (moc – 190 MW), Elektrownia (...) (moc – 1 155 MW), Elektrownia (...) (moc – 1 300 MW), Elektrownia (...) (moc – 666 MW), Elektrownia (...) (moc – 100 MW), Elektrownia (...) (moc – 165 MW), Elektrociepłownia (...) (moc – 135,5 MW), Elektrociepłownia (...) – 1 (moc – 81,2 MW), Elektrociepłownia (...) – 2 (moc – 55 MW), Elektrociepłownia (...) (moc 330 MW).

(...) S.A. z siedzibą w K. podlega obowiązkowi sprzedaży, o którym mowa w art. 49a ust. 1 Prawa energetycznego, stosownie do którego przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej jest obowiązane sprzedawać nie mniej niż 15 % energii elektrycznej wytworzonej w danym roku na giełdach towarowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub na rynku regulowanym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi. Obowiązany jest ponadto do sprzedaży energii elektrycznej nieobjętej ww. obowiązkiem w sposób zapewniający publiczny, równy dostęp do tej energii, w drodze otwartego przetargu, na internetowej platformie handlowej na rynku regulowanym w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych lub na rynku regulowanym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (art. 49a ust. 2 Prawa energetycznego).

Energia wytworzona w sześciu jednostkach wytwórczych (...) S.A. z siedzibą w K., tj. Elektrownia (...) (jedna jednostka wytwórcza), Elektrownia (...) (dwie jednostki wytwórcze) oraz Elektrociepłownia (...) – 1 (trzy jednostki wytwórcze), na mocy przepisu art. 49 a ust. 5 pkt 6 Prawa energetycznego nie podlega obowiązkowi publicznej sprzedaży, gdyż

obowiązek ten nie dotyczy energii elektrycznej wytworzonej w jednostce wytwórczej o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie wyższej niż 50 MW.

Realizując obowiązek ustawowy (...) Koncern (...) S.A. z siedzibą w K. (poprzednik prawny (...) S.A. z siedzibą w K.) pismem z dnia 31 marca 2011 r. przedłożył Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki sprawozdanie dotyczące realizacji obowiązku o którym mowa w art. 49a Prawa energetycznego w 2010 r., przedkładając odpowiednie dane dotyczące zakresu tego obowiązku i jego realizacji, tj. dane związane z ilością wytworzonej energii w okresie od dnia 9 sierpnia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku – informacje objęte tajemnicą przedsiębiorstwa. Informacje te zostały następnie skorygowane i uzupełnione pismem z dnia 3 kwietnia 2012 r. W pismach tych (...) S.A. z siedzibą w K. uzasadniając obliczoną ilość energii objętej obowiązkiem z art. 49a Prawa energetycznego wskazał na następujące podstawy wyłączenia wskazanych przez siebie ilości energii elektrycznej z tego obowiązku:

1. zawarcie jednostkowej umowy sprzedaży energii elektrycznej przed dniem 9 sierpnia 2010 r.;
2. w zakresie Elektrowni (...) wskazał, że jednostka wytwórcza o mocy 460 MW nie jest jednostką wytwórczą wskazaną w załączniku nr 7 do ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, poz. 905 ze zm.), zatem w stosunku do tej jednostki wytwórczej nie znajduje zastosowania art. 49 a ust. 2 Prawa energetycznego, więc obowiązek publicznej sprzedaży dla tej jednostki wytwórczej powinien stanowić wolumen równy 15 % produkcji energii elektrycznej w analizowanym okresie pomniejszony o wolumen stanowiący zwolnienia;
3. wskazał że dostarcza energię elektryczną wytworzoną w jednostce wytwórczej przyłączonej do Krajowego Systemu Energetycznego linią bezpośrednią łączącą jednostkę wytwórczą przedsiębiorstwa energetycznego z instalacjami należącymi do przedsiębiorstw od niego zależnych; w piśmie z dnia 10 sierpnia 2012 r. (...) S.A. z siedzibą w K. zweryfikował informacje i stwierdził, że do jednostek wytwórczych spółki (...) S.A. nie są przyłączeni linią bezpośrednią w rozumieniu art. 3 pkt 11f Prawa energetycznego żadni odbiorcy końcowi;
4. wskazał ponadto, że ww. energia elektryczna powinna zostać zwolniona z obowiązku publicznej sprzedaży na podstawie art. 49 a ust. 5 pkt 3 Prawa energetycznego albowiem została wytworzona w kogeneracji.
5. stwierdził również, że winna zostać uwzględniona jako energia niepodlegająca obowiązkowi publicznej sprzedaży na podstawie art. 49a ust. 5 pkt 5 Prawa energetycznego energia nieplanowana sprzedana na rynku bilansującym do operatora systemu przesyłowego jako stanowiąca w całości energię elektryczną niezbędną do wykonywania przez operatora jego zadań wynikających z ustawy Prawo energetyczne.

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny pomiędzy stronami postępowania, na podstawie posiadanej dokumentacji nie budzi on wątpliwości Sądu, w związku z powyższym, stan faktyczny w przedmiotowej sprawie został ustalony jak powyżej.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie jest częściowo zasadne.

Za zasadny należało uznać zarzut naruszenia art.19 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z tym przepisem, postanowień art. 49a ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się do energii elektrycznej niesprzedanej do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Sąd podziela stanowisko powoda, że wyłączeniem tym jest objęta energia elektryczna będąca przedmiotem umów sprzedaży, niezależnie od tego czy w dacie wejścia w życie ustawy energia ta była wyprodukowana i dostarczone odbiorcy czy też nie. Należy jednak mieć na względzie, że zgodnie z art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Elementami istotnymi takiej umowy jest więc oznaczenie rzeczy (w przypadku rzeczy oznaczonych co do gatunku ich miarę, liczbę lub wagę) i cena.

Przedstawiona przez powoda „Umowa ramowa sprzedaży energii elektrycznej zawarta w dniu 27.12.2007 r.” nie zawiera elementów istotnych umowy sprzedaży, gdyż jak wynika z § 3 (k-70) sprzedaż dokonywana jest na podstawie „Porozumień Transakcyjnych (...), Porozumień Transakcyjnych Krótkoterminowych, Porozumień Transakcyjnych Średnioterminowych i Porozumień Transakcyjnych Długoterminowych”, które określają ilość i cenę energii.

Bezspornym w sprawie jest, że powód zawarł z (...) S.A. Porozumienie Transakcyjne nr 3 z dnia 23 grudnia 2009 r., zgodnie z którym zobowiązywał się do sprzedaży 17.122.904 MWh energii elektrycznej z czego 6.713.296 MWh dostarczono w okresie od 9 sierpnia do 31 grudnia 2010 r., a zatem w tym dniu doszło do zawarcia umowy sprzedaży 17.122.904 MWh energii, która to umowa była realizowana do 31 grudnia 2010 r.

W ocenie Sądu, oczywistym jest że przepis art.19 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne miał na celu ochronę praw nabytych w dobrej wierze, w szczególności wynikających z zawartych już umów. Istotne jest zatem, czy zobowiązanie do dostarczenia energii elektrycznej konkretnemu odbiorcy powstało przed, czy po wejściu w życie zmiany ustawy.

Zauważyć również należy, że w odniesieniu do dostaw energii zrealizowanych przed wejściem w życie ustawy z 8 stycznia 2010 r. zbędne było wprowadzanie zapisu art. 19, gdyż z uwagi na brak mocy wstecznej całej ustawy, mogła się ona odnosić do zdarzeń zaistniałych przed jej wejściem w życie.

Zasadny jest również zarzut błędnej wykładni art.49a ust. 5 pkt 5 w zw. z art.49 a ust. 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne. Zgodnie z powołanymi przepisami obowiązek, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczy energii elektrycznej niezbędnej do wykonywania przez operatorów systemów elektroenergetycznych ich zadań określonych w ustawie. Nie ma zatem znaczenia, czy jest to energia bilansująca nieplanowana czy też planowana. Kryterium wyłączenia energii z obowiązków wynikających z art.49 a ust. 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne jest jedynie to, czy została ona sprzedana niezbędnej operatorom systemów elektroenergetycznych do wykonywania przez ich zadań określonych w ustawie.

Bezzasadny jest natomiast zarzut naruszenia art.49a ust. 2 ustawy Prawo energetyczne w zw. z art. 6 ust. 1, 22 ust. 1, art.30 ust. 1 i 2 oraz art.31 ust.1 w zw. z art.33 ust. 1 ustawy o KDT. Zgodnie z art.49a ust. 2 ustawy Prawo energetyczne, przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się wytwarzaniem energii elektrycznej mające prawo do otrzymania środków na pokrycie kosztów osieroconych na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej (Dz. U. Nr 130, poz. 905, z 2008 r. Nr 58, poz. 357 oraz z 2009 r. Nr 98, poz. 817) jest obowiązane sprzedawać wytworzoną energię elektryczną nieobjętą obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1, w sposób zapewniający publiczny, równy dostęp do tej energii, w drodze otwartego przetargu, na internetowej platformie handlowej na rynku regulowanym w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi lub na giełdach towarowych w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych.

Treść przepisu nie pozostawia w ocenie Sądu wątpliwości, że kryterium zastosowania obowiązku sprzedawania wytworzonej energii elektrycznej nieobjętej obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1, w sposób zapewniający publiczny, równy dostęp do tej energii, w drodze otwartego przetargu, na internetowej platformie handlowej na rynku regulowanym ma charakter podmiotowy, a nie przedmiotowy, odnoszący się do poszczególnych źródeł wytwarzania. Przepis art.49a ust. 2 ustawy Prawo energetyczne ma zatem zastosowanie w odniesieniu do podmiotów mających prawo do otrzymywania środków na pokrycie kosztów osieroconych na podstawie ustawy z dnia 29 czerwca 2007 r. o zasadach pokrywania kosztów powstałych u wytwórców w związku z przedterminowym rozwiązaniem umów długoterminowych sprzedaży mocy i energii elektrycznej, niezależnie do tego, czy środki te obejmują wszystkie źródła wytwarzania energii. Nie ma zatem znaczenia, że blok (...) nie był objęty kontraktami długoterminowymi i nie jest uwzględniany przy obliczaniu środków na pokrycie kosztów osieroconych.

W świetle powyższego zważyć należało, że Prezes URE bezzasadnie kwestionuje wykonanie przez powoda obowiązku wynikającego z art.49 a ust. 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne w odniesieniu do 6 178 020,068 MWh, gdyż:

- kwestionowane przez Prezesa URE 6 098 611,413 MWh podlegało wyłączeniu z tego obowiązku na podstawie art.19 ustawy z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy Prawo energetyczne, jako wynikające z umowy z (...) S.A. (Porozumienie Transakcyjne nr 3 z dnia 23 grudnia 2009 r.),

- kwestionowane przez Prezesa URE 43 913,344 KWh (łącznie 279 584,344 MWh) sprzedane zostało operatorowi systemu ergoelektrycznego na potrzeby bilansowania sieci .

Faktyczne niewykonanie powyższego obowiązku dotyczyło zatem jedynie 35495,311 MWh.

Uchybienie obowiązkowi wynikającemu z art.49a ust. 1 i 2 ustawy Prawo energetyczne uzasadniało co do zasady nałożenie na powoda kary pieniężnej na podstawie art.56 ust. 1 pkt 32 ustawy Prawo energetyczne. Mniejszy zakres naruszenia prawa uzasadnia jedynie mniejszy wymiar nałożonej kary, stosownie do art.56 ust. 6 ustawy Prawo energetyczne.

Brak było w związku z tym podstaw do zastosowania art.105 k.p.a. Brak było również podstaw do zastosowania art.56 ust. 6 a ustawy Prawo energetyczne, gdyż powód nie zaprzestał naruszania prawa ani nie zrealizował obowiązku.

Biorąc powyższe względy pod uwagę zaskarżoną Decyzję należało zmienić, orzekając jak w sentencji (art.479⁵³ § 2k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński